

AUTE 98-11 DE 21 DE SETEMBRE DE 1998

COMPETÈNCIA DE LA JURISDICCIO ADMINISTRATIVA. Responsabilitat contractual. Derivada de l'execució d'unes obres. CONTRACTE ADMINISTRATIU. Característiques. Element teleològic. RESPONSABILITAT ADMINISTRATIVA. Derivada dels danys i perjudicis soferts per l'agent. Competència de la jurisdicció administrativa.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La representació processal del Sr. Josep R.V. va formular en data 24 d'abril de 1998 demanda contra el M.I. Govern, en que impugnava la desestimació tàcita per silenci administratiu de la sol·licitud que havia presentat davant l'Administració a fi de que: **a)** es procedeixi a la reparació dels defectes o vicis ocults de l'aparcament de planta soterrània ubicat a la carretera Nacional-2, enfront de l'hotel P., per import de 3.970.800 pessetes, i se li abonin 400.000 pessetes mensuals pels lloguers deixats de cobrar des del mes de maig de 1994; **b)** es repari la bassa d'aigua produïda en un terreny de la seva propietat per un deficient planejament i execució de les obres d'eixamplament de l'esmentada carretera; i **c)** sigui indemnitzat en la suma de 23.175.476 pessetes, més els interessos legals corresponents, pel fet de no haver pogut procedir a la plantació de tabac durant els anys 1994 a 1997 en la seva finca anomenada Prat de la Mola, com a conseqüència de l'ocupació irregular d'aquest terreny durant la realització de les obres d'eixamplament de la carretera Nacional-2.

2.- En aute de 13 de maig de 1998, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va declarar la incompetència d'aquesta Jurisdicció per a conèixer de la referida demanda, entenent que es tracta d'una matèria atribuïda a la Jurisdicció civil, ja que les pretensions de l'agent es basen en un contracte de naturalesa privada de 20 de desembre de 1989, posteriorment modificat en dues ocasions, pel qual l'interessat va cedir al M.I. Govern determinats terrenys amb la finalitat d'eixamplar la carretera Nacional-2, a canvi de diverses contrapartides, entre les que s'inclou la construcció de l'aparcament abans esmentat.

3.- La representació de l'agent va formular recurs d'apel·lació contra aquest aute en data 27 de maig de 1998. Encara que accepta la naturalesa privada del conveni de 20 de desembre de 1989, entén que es tracta d'un supòsit de responsabilitat patrimonial de l'Administració que ha de ser plantejat en tot cas davant els tribunals administratius, els quals hauran d'aplicar en aquest cas les

normes corresponents del dret civil. Afirmar que, en cas contrari, es produiria una situació d'indefensió contrària al dret a la jurisdicció que consagra l'article 10.1 de la Constitució.

4.- De l'esmentat recurs se'n va donar trasllat a la representació del M.I. Govern, que el va contestar mitjançant escrit presentat el 9 de juny de 1998, en que sosté que les discrepàncies existents entre les parts han de ser resoltes en el marc d'un arbitratge d'equitat, en els termes previstos en el conveni i, de forma subsidiària, que la jurisdicció competent no seria la civil sinó l'administrativa.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Com a qüestió prèvia, convé remarcar que l'agent acumula en el seu escrit de demanda dues accions de naturalesa diversa, que han de ser lògicament objecte d'un examen individualitzat. En primer lloc, es pretén la reparació dels defectes apareguts en l'aparcament de planta soterrània ubicat a la carretera Nacional-2, enfront de l'hotel P., la construcció del qual per compte de l'agent va assumir l'Administració com a contrapartida de la cessió dels terrenys del primer que eren necessaris per a l'eixamplament de l'esmentada carretera, en els termes del conveni signat entre ambdues parts el 20 de desembre de 1989, posteriorment modificat el 4 de desembre de 1991 i el 12 de març de 1993. D'altra banda, es demana la reparació dels danys i la indemnització dels perjudicis que l'interessat a sofert com a conseqüència d'aquestes obres d'eixamplament en altres finques de la seva propietat, en una de les quals ha aparegut un bassal d'aigua i en l'altra no ha pogut procedir a la plantació de tabac durant els anys 1994 a 1997 per l'ocupació irregular del terreny per part del contractista de la referida obra pública.

En el primer cas, es tracta d'una responsabilitat contractual derivada de la hipotètica execució defectuosa de les obres de construcció de l'aparcament que va dur a terme l'Administració a favor de l'interessat, d'acord amb els termes del conveni de 20 de desembre de 1989, amb les modificacions posteriors. La competència o incompetència d'aquesta Jurisdicció s'haurà de determinar doncs, en funció de la naturalesa administrativa o civil de l'esmentat conveni.

La segona de les accions exercitades per l'agent pretén que es declari la responsabilitat de l'Administració com a conseqüència dels danys soferts durant l'execució de les obres d'eixamplament de la carretera Nacional-2 en altres finques de la seva propietat, que no tenen cap relació amb els terrenys que foren objecte del conveni de 20 de desembre de 1989 i posteriors. Es tracta, doncs, d'un

supòsit de responsabilitat extracontractual que ha de ser resolt d'acord amb les normes que el Codi de l'Administració dedica a la responsabilitat administrativa (articles 58 i següents).

Segon.- Com ja ha declarat aquesta Sala en aute de 8 de juny de 1995 i en sentència d'aquesta mateixa data, la naturalesa jurídica -administrativa o civil- d'un contracte ha de ser determinada en funció dels seus elements subjectius i objectius, del contingut de les respectives obligacions de les parts, i de la finalitat que es pretén aconseguir, atenent de manera especial al fet de si es troba directament vinculat al desenvolupament regular d'un servei públic i a la mesura en que l'interès públic es veu afectat pel seu contingut.

El contracte administratiu es defineix per l'existència de característiques intrínseques que fan necessària una especial tutela de l'interès públic per al seu desenvolupament, cosa que justifica que l'Administració disposi de facultats exorbitants del dret privat. Per a determinar aquest punt, caldrà atendre de manera especial al contingut i causa del negoci, més que no a la terminologia utilitzada.

En aquest cas, el conveni de 20 de desembre de 1989, amb les seves posteriors modificacions, té per objecte principal la cessió de terrenys a l'Administració per tal de procedir a l'eixamplament de la carretera Nacional-. L'element teològic del conveni és la realització d'una obra pública, la qual cosa permet concloure que es tracta d'una actuació incardinada en el "gir i tràfic" propi de l'Administració i que concerneix de manera directa l'interès públic.

Des d'un altre punt de vista, es tracta d'un conveni substitutiu del procediment d'expropiació, ja que permet que l'Administració obtingui per via de pacte els terrenys que d'altra manera haurien d'haver sigut expropiats en funció de la utilitat pública que es pretén aconseguir amb les obres de referència.

En definitiva, aquesta directa vinculació de l'objecte del contracte a la satisfacció de l'interès públic determina que el conveni litigiós hagi de ser qualificat com administratiu, i això amb independència de la terminologia utilitzada per les parts, que certament resulta més pròpia d'un contracte de naturalesa privada.

Tercer.- Pel que fa a l'exigència de la responsabilitat administrativa derivada dels danys i perjudicis soferts per l'agent en altres finques de la seva propietat, com a conseqüència de l'execució de les obres d'eixamplament de la carretera, el seu coneixement correspon en tot cas a la Jurisdicció administrativa, d'acord amb l'article 39.3d) de la Llei qualificada de la Justícia, sens perjudici

que, quant al fons, l'acció pugui resultar improcedent a tenor de l'article 58 *in fine* del Codi de l'Administració.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, acorda:

- Estimar el recurs d'apel·lació formulat per la representació del Sr. Josep R.V. contra l'autè núm. 98-017 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles de data 13 de maig de 1998, el qual es deixa sense efecte, amb devolució de les actuacions al tribunal *a quo* per tal de continuar la tramitació del procediment conforme a Dret.

Aquest Autè és ferm i executiu.

En conseqüència, així ho acorden, manen i signen el Tribunal, en dono fe.

El Tribunal,

La Secretària,